

סוכה דף יג

סכך שיש בו ריח רעה

אמר רב יהודה: הני שושי ושווצרי מסככין בהו. אביי אמר: בשושי - מסככין, בשווצרי - לא מסככין, מאי טעמא – כיון דסרי ריחייהו שביק להו ונפיק.

סכך שעליו נושרים

אמר רב חנן בר רבא: הני היזמי והיגי מסככין בהו. אביי אמר: בהיזמי מסככין, בהיגי לא מסככין. מאי טעמא - כיון דנתרי טרפייהו שביק להו ונפיק.

סכך שאגוד באופן טבעי

אמר רב גידל אמר רב: האי אפקותא דדיקלא מסככין בהו, אף על גב דאגידי - אגד בידי שמים לא שמיה אגד. אף על גב דהדר אגידי להו - איגד בחד לא שמיה אגד.

אמר רב חסדא אמר רבינא בר שילא: הני דוקרי דקני מסככין בהו, אף על גב דאגידי נינהו - אגד בידי שמים לא שמיה אגד, אף על גב דהדר אגידי להו - איגד בחד לא שמיה אגד.

ברייתא לחזק את ההלכה: תניא נמי הכי: **קנים ודוקרנין מסככין בהן**. קנים פשיטא! - אימא: קנים של דוקרנין מסככין בהן.

עלים שאפשר לצאת ידי חובתם במרור בפסח

ואמר רב חסדא אמר רבינא בר שילא: הני מרריתא דאגמא אדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח.

קושי: מיתביה: **אזוב, ולא אזוב יון, ולא אזוב כוחלי, ולא אזוב מדברי, ולא אזוב רומי, ולא אזוב שיש לו שם לווי!**

תירוץ 1: אמר אביי: כל שנשתנה שמו קודם מתן תורה, ובאתה תורה והקפידה עליה - בידוע שיש לו שם לווי. והני לא נשתנה שמייהו קודם מתן תורה כלל.

תירוץ 2: רבא אמר: הני מרריתא סתמא שמייהו, והאי דקרי להו מרריתא דאגמא - משום דמשתכח באגמא.

באיזה כמות נחשבת דבר לאגוד

אמר רב חסדא: איגד בחד - לא שמיה אגד, שלש - שמיה אגד, שנים - מחלוקת רבי יוסי ורבנן. דתנן:

רבי יוסי	תנא קמא	
מצות אזוב שלשה גבעולין, ושיריו שנים, וגרדומיו כל שהוא	מצות אזוב - שלשה קלחים ובהן שלשה גבעולין	
מדשיריו שנים - תחילתו נמי שנים, והאי דקתני שלשה - למצוה	שלשה לעכב	הצעה 1 להבין מי אמר שאגד בנשיים=אגד
רבי יוסי אומר: אזוב תחילתו שנים ושיריו אחד - פסול, ואינו כשר עד שיהא תחילתו שלשה ושיריו שנים! ↓ לרבי יוסי שלשה לעכב	לרבנן שלשה למצוה והתניא: אזוב תחילתו שנים ושיריו אחד - כשר, ואינו פסול עד שיהא תחילתו ושיריו אחד. שיריו אחד פסול? הא אמרת שיריו אחד כשר! אלא אימא: עד שתהא תחילתו כשיריו אחד	דחייה והבנה הפוכה

הלכה: אמר רבי אבא אמר שמואל: ירקות שאמרו חכמים אדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח - מביאין את הטומאה, ואין חוצצין בפני הטומאה, ופוסלין בסוכה משום אויר. הטעם: מאי טעמא - כיון דלכי יבשי פרכי ונפלי, כמאן דליתנהו דמי.

רבי אבא אמר רב הונא	רב מנשיא בר גדא אמר רב הונא	
הבוצר לגת - אין לו ידות	הקוצר לסכך אין לו ידות	
מה יגיד כל אחד על הדעה האחרת	אבל קוצר - יש לו ידות, דניחא ליה דליסכך בהו, כי היכי דלא ליבדרן.	כל שכן בוצר, דלא ניחא ליה דלא נימציייה לחמריה
נגיד שמחלוקת זאת תלוייה במחלוקת תנאים	אחרים אומרים: עד שיהו קשין מרובין על הידות ועל האוכלין.	סוכי תאנים ובהן תאנים, פרכילין ובהן ענבים, קשין ובהן שבלים, מכבדות ובהן תמרים, כולן אם פסולת מרובה על האוכלין - כשרה, ואם לאו – פסולה
אפשרות אחרת להבין דברי רב מנשיא	דכולי עלמא סברי: הקוצר לסכך אין לו ידות, והכא במאי עסקינן - כגון שקוצצן לאכילה, ונמלך עליהן לסיכוך	